

— Аніє, чи не могла б ти *посунути-*
ся, щоб звільнити місце й дати Емпрес
сісти? *Будь така ласкава!* — оголосила
на весь клас міс Трібл. Вона помітила,
як Емпрес, прочовгавши між рядами
парт, кинула наплічник на підлогу біля
порожнього стільця поруч з Анією.

Не дивлячись на Емпрес, Анія (тем-
ношкіра дівчинка з чорним волоссям,
акуратно зачесаним назад у пучок, тро-
хи пухкенька, з ямочкою на обличчі,
що часто описували як «миле») зітх-
нула та згребла ручки, гумки для во-
лосся, окуляри й навушники на свою
половину парти.

Задоволена тим, що Анія, яка була однією з найрозумніших у класі, але часто видавалася досить *складною*, дала Емпрес щонайменше п'ятдесят відсотків місця на парті, міс Трібл повернулася назад до дошки пояснювати розклад іспитів на найближчі тижні.

Емпрес (струнка, з темно-коричневою шкірою та обличчям, котре часто описували як «старше на свої роки») витягнула стілець і плюхнулася на нього. Коли вона сідала, її довгі чорні коси мало не вдарили Анію. Повільно нахилившись до наплічника, витягла ручку, що вкрала з газетного кіоску, і потертий нотатник, який знайшла у шафі вдома.

— Це в тебе такий нотатник? — запитала Анія в Емпрес.

Міс Трібл повернулася до дівчат:

— До речі, Аніє, було б добре, якби ти провела перші пару днів з Емпрес. Дякую.

— Але міс! — обурилась Анія. — Я її не знаю!

— А до кінця тижня вже знатимеш, — відказала міс Трібл. — Так і задумано. Ще раз дякую, Аніє.

Та закотила очі, перш ніж встигнула зупинити себе.

— Ти ж навіть не знаєш, яка я, — тихо сказала Емпрес, досі дивлячись на дошку. — Чому ти така груба?

Анія, обернувшись, подивилася на обличчя Емпрес у профіль, повільно кліпаючи очима. Вона насправді не була впевнена, чи до ладу так сказала. Мама завжди заохочувала її «говорити трохи менше».

«Можливо, це саме одна з таких ситуацій», — подумала вона.

— Ну. Я й справді тебе *не* знаю. Начебто. Тож, можливо, я... Не знаю, справді, — промовила Анія. Вона не звикла до того, щоб їй докоряли.

— Я не завдам тобі клопоту чи щось таке, — сказала Емпрес. — Просто трохи походжу за тобою, щоб зрозуміти, де тут що розташовується. Мені лише потрібно знати, як кудись дістатися. Я не потребую друзів.

Анії стало трохи соромно через свою поведінку. Проте вже певний час щось із нею відбувалось. Усі ці дивні відчуття, здебільшого збентеження, що мимохіть виривалося назовні гнівом. Це тривало вже кілька тижнів. Спочатку вона хотіла поговорити про це з батьками, але коли вже збиралася їм сказати, то дуже розлютилася на якусь дрібницю, що сказала мама у відповідь, і просто кинулася до своєї кімнати. Після того вже не намагалася знову порушити цю тему.

— Кожному потрібні друзі, — зауважила Анія.

— Не мені. Мені просто потрібно знати, куди іти, — повторила Емпрес.

— Гарзд. Що ж, подивимося. Який у тебе перший урок?

Емпрес витягла з внутрішньої кишені піджака наданий їй розклад та пробіглася по ньому очима.

— Математика. Дві поспіль, — сказала Емпрес, — у блоці С, класна кімната... сім?

— О, в мене те саме! — усміхнулася Анія. — Топкомплект. Дуже вражає!

— Чому це тебе вражає? — повернулася Емпрес до Анії.

— Ні, ну, це тому, що...

— Думаєш, якщо я тут на стипендії, то не така розумна, як ти?

— Я цього не казала! — виплеснула Анія. — Чого ти відразу стала в оборону?

— Ну, ти про це подумала, — зітхнула Емпрес. Пролунав дзвоник, сповіщаючи про закінчення уроку. — Ходімо на математику чи що? Я піду за тобою, як і казала.

В обідню перерву їдальня була *вщент забита*.

Емпрес ніколи не бачила нічого подібного: хтось сидів на столах, хтось перестрибував через стільці. «Це наче має бути *приватна школа*», — подумала вона. Переступаючи поріг їдальні, дівчина очікувала побачити учениць, поринутих у читання, поки вони обідають — або що там ще роблять діти багатіїв. Але насправді ніхто навіть і не їв. Начебто всі зібралися в цій старій, укритій віковим на вигляд пилем великій залі, щоб підняти якомога більше галасу. Емпрес схопила сіру пластикovu тацю й стала в чергу за стравою, продовжуючи роздивлятися навколо. Спостерігати за людьми вона любила більше, ніж розмовляти.

Дійшовши до початку черги, дівчина вже мала неабияке досье на кожного

й зрозуміла, кого слід уникати, а хто не становить загрози. Емпрес одразу бачила одиначок, тих, кому потрібно бути в центрі уваги, і тих, хто насправді був дітьми багатіїв в її уявленні. Вони, сидячи в кутку, відривались від читання або письма, щоб швидко сунути до рота їжу.

Рухаючись у черзі, Емпрес підійшла близько до меню й прайс-листа й подумки робила деякі розрахунки, відвернувши увагу від спостереження за людьми.

— Чого б ти хотіла, дорогенька? — спитала працівниця їдальні, вириваючи дівчину з думок. Це була блондинка з добрими зеленими очима, що здавалася трохи старшою за маму Емпрес.

Дівчина знала, що в кишені колючого блейзера, через який увесь ранок свербіло тіло, було достатньо грошей на картоплю фрі. Авжеж, вона мала гроші й на більше, але, якщо зараз дозволить